

מסמך 42

מסמך 42

אנרגיה – דעת וחומר

היסוד של היקום הוא חומרי במובן שבו אנרגיה הינה הבסיס לקיום בכללותו, ואנרגיה טהורה נשלטת בידי האב האוניברסאלי. כוח, אנרגיה, הינו הדבר האחד הניצב כעדות נצחית המציגה ומוכיחה את קיומו ואת נוכחותו של המוחלט האוניברסאלי. זרם עצום זה של אנרגיה, הנובע מן נוכחיות פרדיס, מעולם לא פסק, מעולם לא כשל; מעולם לא הייתה הפסקה בתמיכה האינסופית.

לעולם מתבצע התפעול של אנרגיה ביקום על-פי רצונו האישי של האב האוניברסאלי ובהתאם לציוויו הנבונים-בכל. שליטה אישית זו בעוצמה-המתגלמת ובאנרגיה הזורמת, עוברת שינוי על-ידי פעולותיו והחלטותיו המתואמות של הבן הנצחי, כמו גם על-ידי התכלית המאוחדת של הבן ושל האב, המוצאת אל הפועל בידי הפועל האחד. הוויות אלוהיות אלה פועלות באופן אישי וכיחידים; הן אף פועלות דרך אישיותם ועוצמותיהם של מספר בלתי-מוגבל כמעט של כפיפים, אשר כל אחד מהם מבטא באופן מגוון את התכלית הנצחית והאלוהית ביקום היקומים. ואולם, שינויים – או התמרות – תפקודיים וארעיים אלו בעוצמה האלוהית אינם מפחיתים כהוא זה את אמיתות ההצהרה לפיה כל כוח-אנרגיה מצוי תחת שליטתו האולטימטיבית של אל אישי השוכן במרכזם של הדברים כולם.

1. כוחות ואנרגיות של פרדיס

הבסיס של היקום הוא חומרי, ואולם מהות החיים הינה רוח. אב הרוחות הינו גם האב הקדמון של היקומים; האב הנצחי של הבן המקורי הינו גם מקור-הנצח של התבנית המקורית, היא אי פרדיס.

חומר – אנרגיה – משום שהם מהווים אך מופעים שונים של אותה מציאות קוסמית, כתופעה ביקום הינם מטבעו של האב האוניברסאלי. "הכול מתקיים בו". החומר עשוי להיראות כבעל אנרגיה טבועה ולהציג כוחות המוכלים בו-עצמו, אך קווי הכבידה המעורבים באנרגיות הנוגעות לכלל התופעות הפיזיות האלה נגזרים מפרדיס ותלויים בו. בגרעינו של האולטימאטון, הצורה הראשונה של אנרגיה ברת-מדידה, מצוי פרדיס.

טבועה בחומר ונוכחת בחלל היקום צורת אנרגיה אשר אינה מוכרת באורנטיה. בשעה שתתרחש לבסוף תגלית זו, ירגישו הפיזיקאים כי הם פתרו, או כמעט פתרו, את המסתורין של החומר. ובכך הם יתקרבו צעד אחד נוסף אל עבר הבורא; ויבינו שלב אחד נוסף בטכניקה האלוהית; ואולם, בשום מובן שהוא הם לא ימצאו את האל, ואף לא יבססו את קיומו של החומר, או את פעולתם של חוקי הטבע, בנפרד מן הטכניקה הקוסמית של פרדיס ומן התכלית המניעה של האב האוניברסאלי.

ולאחר התקדמות רבה אף יותר ותגליות נוספות, לאחר שאורנטיה תתקדם לאין-שיעור ביחס לידע הנוכחי, אף שתשיגו שליטה בסיבובי האנרגיה של היחידות החשמליות של החומר עד לרמה שבה תוכלו לשנות את מופעיהן הפיזיים – גם אז, לאחר כל ההתקדמות האפשרית הזאת, עדיין לעולם לא יהא בכוחם של המדענים ליצור ולו אטום אחד של חומר, לייצר במקור הבזק אחד של אנרגיה, או להוסיף לחומר את הדבר שהיננו מכנים בשם חיים.

יצירת אנרגיה ומתן חיים מהווים זכויות בלעדיות של האב האוניברסאלי ושל האישיות הבוראות הנלוות אליו. נהר האנרגיה והחיים נובע ברציפות מעם האלוהיות, זרם כוח-פרדיס האוניברסאלי והמאוחד היוצא אל עבר החלל כולו. אנרגיה אלוהית זו מחדרת את כלל הבריאה. מארגני הכוח מחוללים בכוח-החלל את אותם שינויים, ומבצעים את אותן התאמות, אשר באים לבסוף לידי ביטוי כאנרגיה; מנהלי הכוח מתמירים אנרגיה לכדי חומר; וכך נולדים עולמות החומר. נשאי החיים מאתחלים בחומר מת את התהליכים שאותם היננו מכנים חיים, חיים חומריים. מפקחי הכוח המורונטיים עובדים באופן דומה ברחבי מחוזות המעבר שבין עולמות החומר ועולמות הרוח. בוראי

מסמך 42

הרוח הגבוהים יותר מאתחלים תהליכים דומים בצורות אלוהיות של אנרגיה, ומהם נוצרות הצורות הרוחניות הגבוהות יותר של חיים תבוניים.

האנרגיה יוצאת מפרדים מעוצבת בהתאם לסדר האלוהי. אנרגיה – אנרגיה טהורה – חולקת את טיבו של הארגון האלוהי; היא נוצרת בדמות שלושת האלים החבוקים-כאחד, באופן שבו הם פועלים במטה יקום היקומים. וכל הכוח סובב בפרדים, יוצא מנוכחויות פרדים וחוזר אליהן, ובמהותו הוא הינו מופע של הגורם שלא נגרם – האב האוניברסאלי; ומבלעדי האב לא יהא קיים דבר מכל אשר קיים.

כוח הנגזר מאלוהות הקיימת-לעצמה הינו קיים לעד בעצמו. לא ניתן להוריד לטמיון או להרוס כוח-אנרגיה; מופעים אלו של האינוסופי עשויים להיות נתונים להתמרות בלתי-מוגבלות, שינויים אינסופיים ומטמורפזה נצחית; אך בשום אופן או בשום שיעור, אף לא באופן המזערי ביותר שאותו ניתן לדמיין, יכולים הם אי-פעם להתכלות. ואולם האנרגיה, הגם שהיא זורמת מעם האינוסופי, אינה אינסופית במופעיה; קיימים גבולות חיצוניים ליקום האב אשר נוצר עד עתה.

אנרגיה הינה נצחית אך לא אינסופית; ותמיד מגיבה היא לחיבוק האחיה הכולל של האינוסופי. לעולם ימשיכו הלאה האנרגיה והכוח; משיצאו החוצה מפרדים, חייבים הם לשוב שמה, אף אם ידרשו עידנים על-גבי עידנים על-מנת להשלים את המעגל המצוה. זה אשר מקורו בפרדים יעדו יכול להיות אך ורק פרדים או יעד האלוהות.

וכל זה מאשר את אמונתנו ביקום-יקומים מעגלי, מוגבל במקצת אך סדור היטב ונרחב ביותר. אלמלא היה הדבר נכון, אזי במוקדם או במאוחר היו מופיעים סימני הידלדלות של אנרגיה. כל החוקים, הארגונים, המנהל והעדויות של חוקרי היקום – כולם מעידים על קיומו של אל אינסופי, וכן על קיומו של יקום סופי לעת הזו, מעגליות של קיום אינסופי, בלתי-מוגבל כמעט, אך עם זאת סופי לעומת האינוסופי.

2. מערכות אנרגיה אוניברסאליות בלתי-רוחניות (אנרגיות פיזיות)

אכן קשה למצוא בשפה מילים מתאימות על-מנת לכנות ולתאר את הרמות השונות של כוח ושל אנרגיה – אלו הפיזיות, אלו של דעת ואלו הרוחניות. תיאורים אלו אין בכוחם להתאים באופן מלא להגדרות המקובלות שלכם בעבור כוח, אנרגיה ועוצמה. קיים מחסור כה גדול בשפה, עד כי היננו נאלצים להשתמש במונחים הללו לשם ציון משמעויות מרובות. לדוגמה, במסמך זה, המילה *אנרגיה* משמשת לציון כל השלבים והצורות של מופעי תנועה, פעולה ופוטנציאל, בעוד שהמילה *כוח* תקפה לשלבי הקדם-כבידה של אנרגיה, ואילו המילה *עוצמה* תקפה לשלבי האנרגיה של אחרי-הכבידה.

למרות הדברים הללו אנסה בזאת לצמצם את ממדי הבלבול המושגי בכך שאציע את היתרון שבאימוץ הסיווג שלהלן של כוח קוסמי, אנרגיה מגיחה ועוצמת יקום – אנרגיה פיזית:

1. *עוצמת חלל*. זוהי נוכחותו החופשית והבלתי-מעוררת של המוחלט הבלתי-מוגדר בחלל. הרחבתו של מושג זה מצביעה על פוטנציאל כוח-החלל הטבוע בטוטאליות התפקודית של המוחלט הבלתי-מוגדר, בעוד שמשמעות מושג זה מרמזת על הטוטאליות של המציאות הקוסמית – היקומים – אשר הגיחו לכדי נצח מאי פרדים, אשר מעולם לא התחיל, לעולם לא ייגמר, לעולם איננו נע ולעולם אינו משתנה.

התופעות אשר מקורן בפרדים התחתון כוללות, קרוב לוודאי, שלושה אזורים של נוכחות ופעולות כוח מוחלטים: אזור נקודת הסמך של המוחלט הבלתי-מוגדר, אזור אי פרדים עצמו ואזור החץ של סוכנויות או תפקודים בלתי-מזוהים מסוימים של השוואה ושל פיצוי. שלושת האזורים הללו, בעלי המרכז המשותף, הינם מרכז מחזור פרדים של המציאות הקוסמית.

מסמך 42

עוצמת החלל הינה קדם-מציאות; היא הינה תחומו של המוחלט הבלתי-מוגדר, והיא מגיבה אך ורק לאחיותו האישית של האב האוניברסאלי; זאת על-אף שנדמה כי היא ניתנת לשינוי על-ידי נוכחותם של מארגני כוח המאסטר הראשיים.

באורסה, עוצמת החלל מכונה בשם אבסולוטה.

2. *כוח קדמון*. דבר זה מייצג את השינוי הבסיסי הראשון בעוצמת החלל ועשוי להיות אחד מתפקודי המוחלט הבלתי-מוגדר בפרדיס התחתון. היננו יודעים כי נוכחות החלל היוצאת מעם פרדיס התחתון משתנה באופן כלשהו ביחס לזו אשר נכנסת אליו. ואולם, בלא תלות בכל יחס אפשרי שכזה, ההתמרה המזוהה בגלוי של עוצמת החלל לכדי כוח ראשוני, הינה התפקוד המבחין הראשי של נוכחות-המתח של מארגני הכוח החיים של פרדיס.

כוח סביל ופוטנציאלי הופך לפעיל ולקדמון בתגובה להתנגדות המופעלת על-ידי נוכחותם בחלל של מארגני הכוח המאסטר המתממשים-לבסוף. כוח מגיח כעת מתחומו הבלעדי של המוחלט הבלתי-מוגדר אל המחוזות שבהם התגובות מרובות – תגובות לתנועות ראשוניות מסוימות הנעשות על-ידי אל-הפעולה ומשם לתנועות פיצוי מסוימות הנובעות מן המוחלט האוניברסאלי. נדמה כי כוח קדמון מגיב לסיבתיות טרנסצנדנטאלית ביחס ישר למוחלטות.

לעיתים מכונה כוח קדמון בשם *אנרגיה טהורה*; באורסה, היננו מתייחסים אליו כאל סגרגאטה.

3. *אנרגיות מגיחות*. נוכחותם הסבילה של מארגני הכוח הראשיים הינה מספקת על-מנת להתמיר את עוצמת החלל לכדי כוח קדמון, ועל שדה-חלל מופעל שכזה מתחילים אותם מארגני-כוח את פעולותיהם הראשוניות והפעילות. הכוח הקדמון נועד לעבור דרך שני שלבים מובחנים של התמרה במחוזות מופעי האנרגיה בטרם יופיע כעוצמה אוניברסאלית. שתי הרמות האלה של אנרגיה מגיחה הינן:

א. *אנרגיה רבת-עוצמה*. זוהי אנרגיה מכוונת רבת-עוצמה, אשר מונעת על-ידי מסה, מצויה תחת מתח עצום, ומגיבה בחזקה – מערכות אנרגיה אדירות ממדים המוכנסות לתנועה הודות לפעילויותיהם של מארגני הכוח הראשיים. אנרגיה רבת-עוצמה, או ראשית, זו איננה מגיבה בתחילה בהחלטיות למשיכת כבידת-פרדיס, אף כי קרוב לוודאי שהיא מניבה תגובת הצבר-מסה, או תגובת-חלל כיוונית, לקבוצה השיתופית של השפעות מוחלטות הפועלת מן הצד התחתון של פרדיס. כאשר אנרגיה מגיחה לכדי רמה של תגובה התחלתית לאחיות הכבידה המוחלטת והמעגלית של פרדיס, מפנים מארגני הכוח הראשיים את השטח לתפקוד של שותפיהם המשניים.

ב. *אנרגיית כבידה*. האנרגיה המגיבה-לכבידה המופיעה כעת טומנת בחובה את הפוטנציאל לעוצמה אוניברסאלית, והופכת לאב הקדמון הפעיל של כלל החומר ביקום. אנרגיה משנית, או אנרגיית כבידה, זו הינה התוצר של עיבוד האנרגיה הנובע מלחץ-נוכחותם וממגמות-הלחץ שאותן מכוננים מארגני הכוח המאסטר הטרנסצנדנטאליים העמיתים. בתגובה לעבודתם של מתפעלי-כוח אלו, חולפת אנרגיית החלל במהירות מן השלב רב-העוצמה לשלב הכבידה, ובכך הופכת למגיבה במישרין לאחיה המעגלית של הכבידה (המוחלטת) של פרדיס, בעודה מציגה פוטנציאל מסוים לרגישות למשיכת הכבידה הקווית הטבועה במסת החומר המופיעה במהרה בשלבים האלקטרוני ושלאחר-האלקטרוני של האנרגיה והחומר. עם הופעתה של תגובה לכבידה, רשאים מארגני הכוח המאסטר העמיתים לסגת מצקלוני האנרגיה של החלל, ובלבד שהוצבו לאותו שדה פעולה מנהלי הכוח האוניברסאליים.

אין אנו בטוחים דינו ביחס לסיבות המדויקות לשלבים המוקדמים של התפתחות הכוח, ואולם היננו מזהים את פעולתו התבונית של המרבי בשתי רמות מופעי האנרגיה המגיחה. כאשר מתייחסים בהכללה לאנרגיות רבות-עוצמה ולאנרגיות כבידה, אנו באורסה מכנים אותן בשם *אולטימאטה*.

4. *עוצמה אוניברסאלית*. כוח-חלל הותמר לכדי אנרגיית-חלל וממנה לאנרגיה של שליטת כבידה. וכך הבשילה האנרגיה הפיזית עד לנקודה שבה היא יכולה להיות מוכוונת לערוצים של עוצמה.

מסמך 42

ולעמוד לשירות מגוון התכליות של בוראי היקום. עבודה זו מבוצעת בידי המנהלים, המרכזים והבקרים הרב-גוניים של האנרגיה הפיזית ביקום המקיף – בבריאות המאורגנות והמיושבות. מנהלי הכוח האוניברסאליים הללו נוטלים שליטה כמעט מוחלטת בעשרים ואחת מתוך שלושים רמות האנרגיה המהוות את מערכת האנרגיה הנוכחית של שבעת יקומי העל. תחום זה של כוח-אנרגיה-חומר הינו מרחב הפעילויות התבוניות של זה בעל שבעת ההיבטים, אשר פועל תחת שליטת-העל של העליון בזמן ובמרחב.

באורסה, היננו מתייחסים למרחב של עוצמה אוניברסאלית בשם גֶרְאִיטָה.

5. אנרגיית-האוונה. מבחינה מושגית, תיאור זה נע כל העת אל עבר פרדיס בעוקבו אחר שינויי כוח-החלל, רמה אחר רמה, עד לרמת העבודה של עוצמת-האנרגיה של יקומי החלל והזמן. הלאה, בהמשך ההתקדמות אל עבר פרדיס, ניתקל בשלב קדם-קיומי של אנרגיה המאפיין את היקום המרכזי. כאן דומה שהמחזור האבולוציוני סב לאחור על עקבותיו; דומה כי עוצמת-האנרגיה מתחילה לנוע לאחור, בחזרה לעבר כוח, ואולם זהו כוח שונה מאוד בטבעו מאלו של פוטנציאל החלל ושל הכוח הקדמון. מערכות האנרגיה של האוונה אינן דואליות; הן הינן שילושיות. זהו מרחב האנרגיה הקיומי של הפועל האחוד, הפועל בשמו של שילוש פרדיס.

באורסה ידועות אנרגיות אלה של האוונה בשם טְרִיאָה.

6. אנרגיה טרנסצנדנטאלית. מערכת אנרגיה זו פועלת על החלק העליון של פרדיס וממנו, ורק בהקשר של העמים האבסוניטיים. באורסה, היא מכונה בשם טְרַנוֹסְטָה.

7. מוֹנוֹטָה. אנרגיה קרובה קרבת משפחה לאלוהיות כאשר היא הינה אנרגיית פרדיס. היננו נוטים לעבר האמונה כי מונוטה הינה האנרגיה החיה, הלא-רוחנית, של פרדיס – משלימתה הנצחית של אנרגיית הרוח החיה של הבן הנצחי – ומכאן שהיא הינה מערכת האנרגיה הלא-רוחנית של האב האוניברסאלי.

אין אנו יכולים להבחין בין טבען של רוח פרדיס ושל המונוטה של פרדיס; הן נראות לנו זהות. יש להן שמות שונים, אבל לא נוכל לתאר בפניהם רבות על אודות מציאות אשר מופיעה הרוחניים והלא-רוחניים ניתנים להבחנה זה מזה רק בשם.

ידועים אנו כי יצורים סופיים יכולים להגיע לחוויית הסגידה לאב האוניברסאלי באמצעות סעדם של האל בעל שבעת ההיבטים ושל מכוונני המחשבה, ואולם היננו מסופקים אם אישיות תת-מוחלטת כלשהי, ואפילו מנהלי כוח, יכולה להבין את אינסופיות האנרגיה של המקור והמרכז הגדול הראשון. דבר אחד וודאי: אם מנהלי הכוח מכירים את הטכניקה שבאמצעותה עובר כוח-החלל מטמורפוזה, הם אינם מגלים את הסוד ליתר האחרים בינינו. דעתי היא שהם אינם מבינים את פעולת מארגני הכוח לאשורה.

מנהלי כוח אלו עצמם הינם זרזי אנרגיה; במילים אחרות, הם גורמים לאנרגיה להתחלק למגזרים, להתארגן, או להיאסף בצורת יחידות באמצעות נוכחותם. וכל אלו מרמזים על כך שחייב להיות דבר-מה טבוע באנרגיה אשר גורם לה לפעול כך בנוכחות אישיות כוח אלה. המלכי-צדקים של נבאדון הגדירו מזה זמן רב את תופעת ההתמרה של כוח קוסמי לכדי עוצמה אוניברסאלית כאחד משבעת היבטי "האינסופיות של האלוהיות". ורק עד שם אתם תתקדמו בנקודה זו במהלך הרקעתכם ביקום המקומי.

על-אף חוסר-יכולתנו להבין את מקורו, את טיבו ואת התמרותיו של הכוח הקוסמי, היננו מכירים במלואם את כל שלבי ההתנהגות של האנרגיה המגיחה למן הזמנים של תגובתה במישרין שאינה-נתונה-בספק לפעולת הכבידה של פרדיס – פחות או יותר מן העת של תחילת פעולת מנהלי הכוח של יקום העל.

3. סיווג חומר

מסמך 42

החומר זהה בכל היקומים, למעט ביקום המרכזי. התכונות הפיזיות של החומר תלויות בקצב הסיבוב של החלקים המרכיבים אותו, במספרם ובגודלם של חלקים חגים אלו, במרחקם מן הגוף הגרעיני, או בתכולת החלל של החומר, כמו גם בנוכחותם של כוחות מסוימים אשר טרם נתגלו באורנטיה.

בשמשות, בפלנטות ובגופי החלל השונים, קיימות עשר מחלקות חומר עיקריות:

1. חומר אולטימאטוני – היחידות הפיזיות הראשוניות של הקיום החומרי, חלקיקי האנרגיה המרכיבים את האלקטרונים.
 2. חומר תת-אלקטרוני – המצב הנפיץ והדוחה של גזי-העל הסולאריים.
 3. חומר אלקטרוני – המצב החשמלי של הבחנת החומר – אלקטרונים, פרוטונים, ויחידות שונות אחרות הנמנות על מגוון הקבוצות האלקטרוניות.
 4. חומר תת-אטומי – חומר נפוץ מאוד בתוככי שמשות חמות.
 5. אטומים מנופצים – את אלו נמצא בשמשות המתקררות וברחבי החלל.
 6. חומר מיון – אטומים יחידניים שהופשטו מן האלקטרונים החיצוניים שלהם (הפעילים מבחינה כימית) על-ידי פעילויות חשמליות, טרמיות, קרינת X, או על-ידי ממיסים.
 7. חומר אטומי – השלב הכימי של ארגון היסודות, היחידות המרכיבות את החומר המולקולארי או הנראה לעין.
 8. השלב המולקולארי של החומר – חומר כשלעצמו קיים באורנטיה תחת תנאים רגילים במצב חומרי יציב יחסית.
 9. חומר רדיואקטיבי – הנטייה ליציאה מארגון ופעילותם של היסודות הכבדים יותר תחת תנאי חום מתון ולחץ כבידה יורד.
 10. חומר בקריסה – החומר הנייח-יחסית המצוי בתוככי השמשות הקרות או המתות. צורת חומר זו אינה באמת נייחת; עדיין קיימת בה פעילות אולטימאטונית, ואפילו אלקטרונית, ואולם יחידות אלה מצויות בקרבה גדולה זו לזו, וקצבי הסיבוב שלהן מצומצמים עד למאוד.
- סיווג החומר שלעיל נוגע לארגונו יותר מאשר לצורות הופעתו לפני היצורים הברואים. כמו כן, הוא איננו מתחשב בשלבי האנרגיה הקדם-מגיחים, ואף לא בהתגשמויות החומריות הנצחיות בפרדיס וביקום המרכזי.

4. התמרות אנרגיה וחומר

אור, חום, חשמל, מגנטיות, פעילות כימית, אנרגיה וחומר חד הם – במקורם, מטבעם ועל-פי ייעודם – יחד עם מציאויות חומריות אחרות אשר עדיין לא נתגלו באורנטיה.

איננו מבינים עד תום את השינויים האינסופיים-כמעט העשויים להיות מנת-חלקה של האנרגיה הפיזית. ביקום אחד היא מופיעה כאור, ביקום אחר כאור וכחום גם יחד, ובאחר בדמות צורות אנרגיה בלתי-ידועות באורנטיה; לאחר מספר לא-ידוע של מיליוני שנים היא עשויה להופיע מחדש בדמות צורת אנרגיה חשמלית חסרת-מנוחה ומתפרצת, או בדמות עוצמה מגנטית; ובהמשך לאחר-מכן היא עשויה להופיע שוב, ביקום עוקב, בדמות צורה כלשהי של חומר משתנה העובר סדרה של מטמורפוזות, אשר לאחר מכן תיעלם כלפי חוץ מן הבחינה הפיזית בשיטפון עצום כלשהו של העולמות. ואז, לאחר עידנים רבים-מספור ונדידה אינסופית כמעט דרך יקומים רבים

מסמך 42

לאין-שיעור, אותה אנרגיה עשויה שוב להופיע-מחדש ולשנות פעמים רבות את צורתה ואת הפוטנציאל שלה; וכך נמשכות התמרות אלה דרך עידינים עוקבים וברחבי מחוזות רבים-מספור. כך ממשיך ונע החומר, עובר את התמרות הזמן אך לעולם שומר אמונים למעגל הנצח; ואף אם במשך זמן ממושך יימנע ממנו מלחזור למקורו, תמיד הוא מגיב אליו, וכל העת ממשיך במסלול שאותו ציוותה האישיות האינסופית אשר שילחה אותו לדרכו.

מרכזי הכוח ועמיתיהם עוסקים רבות בעבודת ההתמרה של האולטימאטון אל תוך מעגלי האלקטרון וסיבוביו. הוויות ייחודיות אלה שולטות בעוצמה ומרכיבות אותה באמצעות התפעול המיומן שלהן את היחידות הבסיסיות של האנרגיה החומרית, האולטימאטונים. הם הינם אדוניה של האנרגיה כפי שזו נעה במצב פרימיטיבי זה. יחד עם הבקרים הפיזיים, הם יכולים לשלוט ביעילות באנרגיה ולהכווין אותה אפילו לאחר שזו הותמרה לרמה החשמלית, הידועה כשלב האלקטרוני. ואולם, טווח פעולתם קטן עד מאוד כאשר אנרגיה המאורגנת ברמה האלקטרונית עוברת אל מערבולות המערכות האטומיות. כאשר החומר מתהווה כך, נפלות אנרגיות אלה אל אחיזתה המוחלטת של עוצמת המשיכה של הכבידה הקווית.

הכבידה פועלת באופן חיובי על קווי הכוח ועל ערוצי האנרגיה של מרכזי הכוח ושל הבקרים הפיזיים, ואולם, הוויות אלה מתייחסות לכבידה אך ורק באופן שלילי – הפעלת כישורי האנטי-כבידה שלהן.

ברחבי כלל החלל, קור והשפעות אחרות פועלים באופן יצירתי ומארגנים אולטימאטונים לכדי אלקטרונים. חום הינו אמת המידה לפעילות אלקטרונית, בעוד שהקור פשוט מציין את היעדרו של חום – מצב של מנוחה אנרגטית יחסית – מצבו של מטען-הכוח האוניברסאלי של החלל, בהינתן היעדרם של אנרגיה מגיחה ושל חומר מאורגן ואי-תגובתיותם של אלו לכבידה.

נוכחות ופעולת הכבידה הן אשר מונעות את הופעתו של האפס המוחלט התיאורטי, שכן החלל הבין-כוכבי אינו מחזיק בטמפרטורת האפס המוחלט. ברחבי כלל החלל המאורגן קיימים זרמי אנרגיה המגיבים-לכבידה, מעגלי עוצמה, ופעילויות אולטימאטוניות, בנוסף לאנרגיות אלקטרוניות מאורגנות. הלכה למעשה, החלל איננו ריק. אפילו האטמוספירה של אורניטה הולכת ומתדלדלת עד אשר, בגובה של חמשת אלפים קילומטרים לערך, היא מתחילה לדהות אל-עבר הממוצע של החומר בחלל במגזר זה של היקום. החלל הקרוב ביותר לריק המוכר בנבאדון מכיל בסביבות מאה אולטימאטונים – השקולים לאלקטרון אחד – לכל אינץ' מעוקב (כ-16.4 סמ"ק). דלילות חומר שכזו נחשבת, למעשה, לחלל ריק.

הטמפרטורה – חום וקור – הינה משנית אך לכבידה במחוזות האבולוציה של האנרגיה ושל החומר. האולטימאטונים מצייתים בהכנעה לטמפרטורות קיצון. טמפרטורות נמוכות מעודדות יצירת מבנים אלקטרוניים והרכבים אטומיים מסוימים, בעוד שטמפרטורות גבוהות מקלות על מיני תופעות של פיצוח אטומי והתפוררות החומר.

כלל התאגדויות החומר, למעט הפרימיטיביות ביותר, עלולות להישבר בשעה שהן נחשפות לחום וללחץ של מצבים פנים-שמשיים מסוימים. וכך יכול חום להתגבר באופן ניכר על יציבות הכבידה. ואולם, אין חום או לחץ שמשיים ידועים המסוגלים להתמיר אולטימאטונים חזרה לכדי אנרגיה רבת-עוצמה.

השמשות הבוהקות מסוגלות להתמיר חומר לכדי צורות אנרגיה שונות, ואולם העולמות הכהים והחלל החיצון בכללותו עשויים להאט את הפעילויות האולטימאטוניות והאלקטרוניות עד לנקודה שבה מותמרות אנרגיות אלה לכדי חומר של העולמות. התאגדויות אלקטרוניות מסוימות מטבע קרוב, כמו רבות מההתאגדויות הבסיסיות של החומר הגרעיני, נוצרות בטמפרטורות הנמוכות-ביותר של החלל הפתוח, והן גדלות לאחר מכן באמצעות התאגדות עם הצברים גדולים יותר של אנרגיה ההופכת-לחומר.

במהלך כל המטמורפוזה הבלתי-נגמרת הזו של אנרגיה ושל חומר, היננו חייבים להתחשב בהשפעת לחץ הכבידה ובהתנהגות האנטי-כבידתית של האנרגיות האולטימאטוניות המצויות

מסמך 42

תחת תנאים מסוימים של טמפרטורה, מהירות וסיבוב. גם לטמפרטורה, לזרמי אנרגיה, למרחק ולנוכחות מארגני הכוח ומנהלי הכוח החיים, יש נגיעה לכל מופעי ההתמרה של אנרגיה ושל חומר.

תוספת המסה בחומר שקולה לתוספת האנרגיה המחולקת במהירות האור בריבוע. במובן הדינאמי, העבודה שחומר במצב מנוחה יכול לעשות שקולה לאנרגיה הנדרשת על-מנת להביא את חלקיו יחדיו מפרדיס, פחות התנגדות הכוחות שעליהם נדרש להתגבר במסע והמשיכה המופעלת בין חלקי החומר לבין עצמם.

על קיומן של צורות חומר קדם-אלקטרוניות מעידים שני המשקלים האטומיים של העופרת. עופרת בהרכב מקורי שוקלת מעט יותר מזו הנוצרת על-ידי התפרקות אורניום באמצעות פליטת רדיום; והפרש זה במשקל האטומי מייצג את האובדן בפועל של אנרגיה בעת הפיצוח האטומי.

השלמות היחסית של החומר מובטחת הודות לעובדה שאנרגיה יכולה להיספג או להיפלט אך ורק באותם שיעורים מדויקים שאותם כינו מדעני אורנטיה בשם קוונטה. תנאי חכם זה בעולמות החומר משמש על-מנת לשמר את קיומם המתמשך של היקומים.

כמות האנרגיה הנספגת פנימה, או הנפלטת החוצה, כאשר מוזים המיקומים האלקטרוניים או המיקומים האחרים, הינה תמיד "קוונטום" או מכפלה של; ואולם, ההתנהגות הרוטטת, או דמוית-הגל, של יחידות אנרגיה כאלה נקבעת כולה על-ידי ממדי המבנים החומריים הנידונים. קוטרן של אדוות אנרגיה דמויות-גל אלה גדול פי 860 מזה של האולטימאטונים, האלקטרוניים, האטומים, או היחידות האחרות הפועלות כך. הבלבול שאיננו-נגמר הנלווה להבחנות מכניקת הגלים על התנהגות הקוונטום, נובע מתוספת של גלי אנרגיה אלו על אלו: שתי פסגות יכולות להשתלב על-מנת ליצור פסגה כפולת-גובה, בעוד שפסגה ועמק יכולים להשתלב וכך לבטל הדדית זה את זה.

5. מופעי גל-אנרגיה

ביקום-העל של אורוונטון קיימות מאה אוקטאבות של אנרגיה-גלית. מתוך מאה קבוצות אלה של מופעי אנרגיה, שישים-וארבע מוכרות במלואן או בחלקן באורנטיה. קרני השמש מהוות ארבע אוקטאבות בסולם יקום-העל, כאשר קרני האור הנראות תופשות אוקטאבה בודדת, מספר שישים-וארבע בסדרה זו. קבוצת האולטרה-סגול מגיעה לאחר מכן, בעוד שעשר האוקטאבות כלפי מעלה הן קרני ה-X, ולאחריהן מופיעות קרני הגאמא של הרדיום. שלושים-ושתיים אוקטאבות מעל לאור הנראה של השמש מצויות קרני אנרגיית החלל החיצון, אשר לעיתים כה תכופות מתמזגות עם חלקיקי החומר הזעירים הטעונים באנרגיה גבוהה ביותר אשר נלווים להן. מתחת לקרני השמש הנראות לעין תמצאנה הקרניים האינפרא-אדומות, ושלושים אוקטאבות מתחת להן מצויה קבוצת קרני שידור הרדיו.

מנקודת המבט של ההבנה המדעית באורנטיה במאה העשרים, ניתן לסווג את מופעי האנרגיה דמויית הגל לעשר הקבוצות הבאות:

1. **קרניים אינפרא-אולטימאטוניות** – הסיבובים הגבוליים של האולטימאטונים כאשר הם מתחילים לקבל צורה מובחנת. זהו השלב הראשון של אנרגיה מגיחה אשר ניתן להבחין בו בתופעות דמויות-גל ולמדוד אותן.

2. **קרניים אולטימאטוניות** – התאגדות האנרגיה לספרות הזעירות של האולטימאטונים גורמת לרטטים בתכולת החלל הניתנים להבחנה ולמדידה. והרבה לפני שיגלו הפיזיקאים את האולטימאטון, הם יבחינו ללא ספק במופעי הקרניים האלה, באשר הם מומטרים אל עבר אורנטיה. קרניים קצרות ורבות-עוצמה אלה מייצגות את פעילותם הראשונית של האולטימאטונים בעודם מואטים עד לנקודה שבה הם נוטים לעבר ההתארגנות האלקטרונית של החומר. בעת שהאולטימאטונים מצטברים לכדי אלקטרוניים, מתרחש עיבוי אשר תוצאתו הינה אחסון של אנרגיה.

מסמך 42

3. קרני החלל הקצרות. אלו הם הקצרים ביותר מכל הרטטים האלקטרוניים הטהורים, והם מייצגים את השלב הקדם-אטומי של צורת חומר זו. על-מנת שתיווצרנה, נדרשות לקרניים אלה טמפרטורות גבוהות מאוד או נמוכות מאוד. קיימים שני סוגים כאלו של קרני-חלל: האחד מופיע כאשר נולדים אטומים ואילו השני מעיד על התנפצותם. קרני חלל אלה בוקעות בכמות הגדולה ביותר מן המישור הדחוס ביותר של יקום העל, שביל החלב, אשר הינו גם המישור הדחוס ביותר של היקומים החיצוניים.

4. השלב האלקטרוני. שלב אנרגיה זה עומד בבסיס כלל החומריות בשבעת יקומי העל. קוונטות תמיד נפלטות כאשר אלקטרונים עוברים במסלולי סיבוביהם מרמות אנרגיה גבוהות יותר לאלה הנמוכות יותר. התוצאה של תזוזת אלקטרונים בין מסלולים הינה פליטה או ספיגה של חלקיקי אנרגיית-אור אחידים, מדידים ומובחנים מאוד, בעוד שהאלקטרון הבודד תמיד יפלוט חלקיק של אנרגיית-אור בשעה שהוא נתון בהתנגשות. תופעות של אנרגיה דמוית-גל נלוות גם לפעילויותיהם של הגופים החיוביים ושל חלקים אחרים של השלב האלקטרוני.

5. קרני גאמא – אותן נביעות המאפיינות את ההתפרקות הספונטאנית של חומר אטומי. הדוגמה הטובה ביותר לפעילות האלקטרונית זו מצויה בתופעות הנלוות להתפרקותו של הרדיום.

6. קבוצת קרני-X. תוצאת הצעד הבא בהאטת האלקטרון הינה צורות שונות של קרני X סולאריות וכן קרני ה-X המיוצרות באופן מלאכותי. המטען האלקטרוני מייצר שדה חשמלי; תנועה מולידה זרם חשמלי; הזרם מייצר שדה מגנטי. כאשר האלקטרון נעצר בבת אחת, המהומה האלקטרו-מגנטית שנוצרת מייצרת את קרן ה-X; קרן ה-X הינה אותה הפרעה. קרני ה-X הסולאריות זהות לאלה המיוצרות באופן מכני על-מנת לחקור את פנים גוף האדם, למעט העובדה שהן מעט ארוכות יותר.

7. קרניה האולטרה סגולות, או הכימיות, של השמש ואלה המיוצרות בצורות מכאניות שונות.

8. האור הלבן – כלל האור הנראה של השמשות.

9. קרניים אינפרה אדומות – האטתה של הפעילות האלקטרונית קרוב יותר לשלב שבו ניתן להעריך חום.

10. קרני הרץ – האנרגיות המשמשות באורנטיה לשידור.

מכל עשרת שלבי הפעילות האנרגטית דמוית-הגל הללו, יכולה העין האנושית להגיב אך ורק לאוקטאבה אחת, לאור השלם של אור השמש הרגיל.

מה שמכונה אֶתֶר הינו בסך הכול שם כולל לציון קבוצת פעילויות כוח ואנרגיה המתחוללת בחלל. אולטימאטונים, אלקטרונים והצברי מסה אחרים של אנרגיה הינם חלקיקי חומר אחידים, ובעת שהם חולפים מבעד לחלל הם אכן נעים בקווים ישרים. האור, וכל יתר הצורות של מופעי אנרגיה מזוהה, מורכבים ממצעד של חלקיקי אנרגיה מובחנים המתקדמים בקווים ישרים, למעט כאשר הם עוברים שינוי תחת השפעת הכבידה וכוחות מתערבים אחרים. העובדה שכאשר מצעדי חלקיקי אנרגיה אלו נצפים באופנים מסוימים הם דומים לתופעות-גל, נובעת מהתנגדותה הבלתי-מובחנת של שמיכת הכוח של החלל כולו, היא האֶתֶר ההיפותטי, ומהמתח הבין-כבידתי של הצברי המסה הסמוכים. המרווח בין הפוגות חלקיקי החומר, יחד עם מהירותן התחילית של קרני האנרגיה, גורמים למופע הגלי של צורות רבות של אנרגיה-חומר.

העירור של תכולת החלל מייצר תגובה דמוית-גל למעבר של חלקיקי החומר הנעים במהירות, ממש כשם שמעבר של ספינה במים מייצר גלים בעלי משרעת ואורך משתנים.

התנהגות הכוח הקדמון אכן מייצרת תופעות אשר באופנים מרובים הינן אנאלוגיות למה שאתם שיערתם וכיניתם בשם אֶתֶר. החלל איננו ריק; ספירות החלל חגות וצוללות הלאה דרך אוקיינוס עצום של כוח-אנרגיה הנפרש בתוכו; ואף תכולת החלל של האטום איננה ריקה. אף-על-פי-כן,

מסמך 42

האתר איננו קיים, ועצם העובדה שהאתר ההיפותטי הזה נעדר, היא זו המאפשרת לפלנטה המיושבת לחמוק מנפילה אל תוך השמש, ולא לקטרוני החג במסלולו להימנע מנפילה אל תוך הגרעין.

6. אולטימאטונים, אלקטרונים ואטומים

בעוד שמטען החלל של הכוח האוניברסאלי הינו הומוגני ובלתי-מובחן, ארגונו של אנרגיה שהתפתחה לכדי חומר דורש ריכוז אנרגיה במסות בדידות בעלות ממדים ומשקל מוגדרים – תגובה מדויקת לכבידה.

הכבידה הקווית, או המקומית, הופכת פעילה במלואה בשעה שמופיע הארגון האטומי של החומר. חומר במצב קדם-אטומי הופך לתגובתי במידה קלה לכבידה כאשר הוא מעורר על-ידי קרני X ועל-ידי אנרגיות דומות אחרות, ואולם לא מופעלת משיכה של כבידה קווית שניתן למדוד על חלקיקי אנרגיה-אלקטרונית חופשיים, לא-מחוברים ולא-טעונים, ואף לא על האולטימאטונים הבלתי-מאוגדים.

האולטימאטונים פועלים דרך משיכה הדדית, ומגיבים אך ורק למשיכת הכבידה המעגלית של פרדיס. בהיותם נטולי תגובה לכבידה קווית, הם מוחזקים אפוא כחלק מסחף החלל האוניברסאלי. האולטימאטונים מסוגלים להאיץ מהירות סיבובית עד לנקודת אנטי-כבידה חלקית, ואולם הם אינם מסוגלים להשיג – באופן בלתי-תלוי במארגני הכוח או במנהלי הכוח – את מהירות הברירה הקריטית שבה הם מפסיקים להיות יחידים, ולחזור למצב של אנרגיה רבת-העוצמה. בטבע, האולטימאטונים חומקים ממצב הקיום הפיזי רק כאשר הם לוקחים חלק בפיצוץ הסופי של שמש שהתקררה ונוטה למות.

האולטימאטונים, אשר אינם מוכרים באורנטיה, מאטים בעוברים דרך שלבים רבים של פעילות פיזית בטרם הם משיגים את תנאי-הקדם של אנרגיית-הסיבוב הנדרשים לארגון האלקטרוני. לאולטימאטונים שלושה אופני תנועה: התנגדות הדדית לכוח הקוסמי, סיבובים יחידניים בעלי פוטנציאל אנטי-כבידה, והמיקומים התוך-אלקטרוניים של מאה האולטימאטונים הנערכים זה-ביחס-לזה.

משיכה הדדית מחזיקה יחד מאה אולטימאטונים המרכיבים את האלקטרון; ובאלקטרון טיפוס לעולם יהיו לא יותר ולא פחות מאשר מאה אולטימאטונים. אובדן של אולטימאטון אחד או יותר גורם להרס זהות האלקטרון, ובכך מביא לכדי קיום את אחד מעשר הצורות המותאמות של האלקטרון.

האולטימאטונים אינם נעים בתוך האלקטרונים במסלולים או במעגלים, ואולם הם אכן מתפזרים או מתקבצים בהתאם למהירויות הסיבוב סביב צירם, ובכך קובעים את הממדים השונים של האלקטרונים. אותה מהירות סיבוב של האולטימאטונים סביב צירם קובעת אף את התגובות החיוביות, או השליליות, של הסוגים השונים של היחידות האלקטרוניות. כלל החלוקה וההתקבצות של החומר האלקטרוני, יחד עם השונות החשמלית של גופי האנרגיה-חומר החיוביים והשליליים, נובעים מן הפונקציות השונות האלה של מרכיב ההתאגדות-ההדדית של האולטימאטונים.

קוטרו של כל אטום הינו מעט פחות ממאית של מיליונית האינץ' (כ-1/40,000,000 של הסנטימטר), בעוד שמשקלו של האלקטרון הוא מעט יותר מ-1/2,000 מזה של האטום הקטן ביותר, מימן. אף כי הפרוטון החיובי, אשר מאפיין את גרעין האטום, עשוי להיות לא גדול יותר מאלקטרון שלילי, הוא שוקל כמעט פי אלפיים יותר ממנו.

אם מסת החומר הייתה מוגדלת עד אשר מסת האלקטרון הייתה משתווה לעשירית האונקיה (2.84 גרם), או אז היו גדלים הממדים בהתאם כך שנפחו של אלקטרון שכזה היה הופך להיות כנפח כדור-הארץ כולו. אם נפחו של פרוטון – הכבד מן האלקטרון פי אלף ושמונה-מאות – היה מוגדל

מסמך 42

עד שהיה משתווה לגודל של ראש של סיכה, או אז, בהשוואה, היה ראש של סיכה מגיע לקוטר השווה לזה של מסלול כדור-הארץ מסביב לשמש.

7. חומר אטומי

המבנה של כל חומר דומה למבנה של מערכת השמש. במרכזו של כל יקום אנרגיה זעיר קיים גרעין יחסית יציב ונייח של מנת-חומר. יחידה מרכזית זו יכולה להופיע באחד משלושה מופעים. סביב מרכז אנרגיה זה סובבות לרוב, בשפע אינסופי אך במעגלים מתנדנדים, יחידות האנרגיה שאותן ניתן לדמות במידת-מה לפלנטות הסובבות את השמש של קבוצה כוכבית כלשהי, כדוגמת מערכת השמש שלכם.

האלקטרונים בתוך האטום סובבים מסביב לפרוטון המרכזי בערך באותו יחס מרחבי שבו חגות הפלנטות מסביב לשמש בחלל של מערכת השמש. ביחס לגודלם הממשי, המרחק בין גרעין האטום לבין המסלול האלקטרוני הפנימי ביותר, דומה למרחק הקיים בין הפלנטה הפנימית, כוכב חמה, לבין השמש שלכם.

מהירות הסיבוב של האלקטרונים סביב צירם ומהירותם במסלול מסביב לגרעין האטום, שתיהן מצויות מעבר ליכולת הדמיון אנושי, וזאת מבלי להזכיר את מהירותם של האולטימאטונים המרכיבים אותם. החלקיקים החיוביים של הרדיום עפים אל תוך החלל במהירות של ששה-עשר אלף קילומטרים בשנייה, בעוד שהחלקיקים השליליים משיגים מהירות הקרובה לזו של האור.

היקומים המקומיים בנויים על-פי המערכת העשווית. ביקום דואלי קיימות בדיוק מאה צורות ברות-הבחנה שבהן הופכת אנרגיית-חלל לחומר אטומי; זהו המספר המקסימאלי האפשרי של התארגנויות-חומר בנבאדון. מאה צורות חומר אלה מהוות סדרה רגילה שבה סובבים אלקטרונים – מאחד ועד מאה – סביב גרעין מרכזי דחוס יחסית. התאגדות סדורה ומהימנה זו של אנרגיות שונות היא אשר מהווה את החומר.

לא כל העולמות מציגים על-פני השטח מאה יסודות ברי-זיהוי, ואולם, הם נוכחים במקום כלשהו, נכחו בעבר, או שהם מצויים בתהליך של אבולוציה. התנאים המלווים את היווצרותה ואת המשך התפתחותה של פלנטה קובעים כמה ממאה הטיפוסים האטומיים יהיו ברי-נראות. האטומים הכבדים יותר אינם נוכחים על-פני השטח של עולמות רבים. ואפילו באורנטיה, נוטים היסודות הידועים הכבדים יותר להתפרק לחתיכות, כפי שמדגימה התנהגות הרדיום.

יציבותו של האטום תלויה במספר הנויטרונים הבלתי-פעילים חשמלית המצויים בגוף המרכזי. ההתנהגות הכימית תלויה לחלוטין בפעילות האלקטרונים החגים חופשיים במסלול.

מעולם לא ניתן היה לאגד באורוונטון באופן טבעי יותר ממאה אלקטרונים הסובבים מסביב למערכת אטומית אחת. כאשר הוכנסו באופן מלאכותי לשדה הסיבוב מאה ואחת אלקטרונים, תמיד הייתה התוצאה התפרקותו המיידית של הפרוטון המרכזי, ותפוצה פראית של האלקטרונים ושל אנרגיות משוחררות אחרות.

בעוד שאטומים עשויים להכיל מאחד ועד מאה אלקטרונים במסלול, רק עשרת האלקטרונים החיצוניים של האטומים הגדולים יותר סובבים מסביב לגרעין המרכזי כגופים מובחנים ובדידים, וחגים באופן שלם והדוק במסלולים מדויקים ומובחנים. קשה לצפות או לגלות את שלושים האלקטרונים הקרובים ביותר למרכז כגופים נפרדים ומאורגנים. שיעור יחסים דומה לזה שבין התנהגות האלקטרונים לבין הקרבה לגרעין, ניתן למצוא בכל האטומים, בלא תלות במספר האלקטרונים שהם מכילים. ככל שהגרעין קרוב יותר, כך פוחתת האינדיבידואליות של האלקטרון. התרחבות האנרגיה דמוית-הגל של אלקטרון עשויה להתפשט כך שתתפוש את כלל המסלולים האטומיים הנמוכים יותר; והדבר נכון במיוחד בנוגע לאלקטרונים הקרובים ביותר לגרעין האטום.

מסמך 42

לשלושים האלקטרונים בעלי המסלולים הפנימיים ביותר יש אינדיבידואליות, ואולם המערכות האנרגטיות שלהם נוטות להתערבב זו בזו, והן משתרעות מאלקטרון לאלקטרון ואף כמעט ממסלול למסלול. שלושים האלקטרונים הבאים מהווים את המשפחה השנייה, או את אזור האנרגיה השני, ולהם אינדיבידואליות רבה יותר, בהיותם גופי חומר המפעילים שליטה מלאה יותר על מערכות האנרגיה הנלוות להם. לשלושים האלקטרונים הבאים, אזור האנרגיה השלישי, יש אינדיבידואליות רבה אף יותר והם חגים במסלולים מובחנים ונפרדים יותר. עשרת האלקטרונים האחרונים, הקיימים אך בעשרת היסודות הכבדים ביותר, מתכבדים להחזיק בעצמאות, ולפיכך יכולים לחמוק משליטת גרעין האם פחות או יותר בחופשיות. בעקבות שינוי מינימלי בלחץ או בטמפרטורה, חברי קבוצת האלקטרונים הרביעית והחיצונית ביותר עשויים לחמוק מאחיזתו של הגרעין המרכזי, כפי שהדבר מודגם בעצם ההתפרקות הספונטאנית של האורניום ושל יסודות אחרים הדומים לו.

עשרים ושבעה היסודות הראשונים – אלו המכילים בין אלקטרון אחד לעשרים-ושבעה אלקטרונים חגים במסלול – קלים יותר להבנה מיתר היסודות. החל מן היסוד העשרים-ושמונה ומעלה היננו נתקלים יותר ויותר בחוסר יכולת חיזוי הנובע מנוכחותו המשוערת של המוחלט הבלתי-מוגדר. ואולם, חלק מחוסר היכולת לחזות את התנהגות האלקטרונים נובע מן ההבדלים במהירויות הסיבוב של האולטימאטונים סביב צירם, ומנטייתם הבלתי-מוסברת "להתגודד". גם השפעות אחרות – פיזיות, חשמליות, מגנטיות וכבידתיות – גורמות לשינויים בהתנהגות האלקטרונים. האטומים, אפוא, דומים מאוד לאנשים באשר לאפשרות החיזוי. הסטטיסטיקאים יכולים להצהיר על חוקים המתארים את ההתנהגות של מספר גדול של אנשים או של אטומים, אבל לא את זה של אטום בודד או של אדם יחיד.

8. קשירות אטומית

אף שהכבידה הינה אחד מתוך מספר גורמים המעורבים בשמירת מערכת אטומית זעירה יחדיו, קיימת גם אנרגיה רבת-עוצמה ובלתי-מוכרת בתוך ובקרב היחידות הבסיסיות האלה, ואנרגיה זו הינה הסוד שמאחורי הרכבן הבסיסי ואופן התנהגותן בסופו של דבר; כוח זה עדיין ממתין לגילוי באורנטיה. השפעה אוניברסאלית זו מחדרת את כלל החלל הנכלל בגדר ארגון אנרגטי זעיר זה.

החלל הבין-אלקטרוני של האטום איננו ריק. חלל בין-אלקטרוני זה מופעל בקרבו של האטום על-ידי תופעות דמויות-גל אשר מסונכרנות באופן מושלם עם מהירות האלקטרונים ועם סיבובי האולטימאטונים. כוח זה איננו נשלט במלואו בידי חוקי המשיכה החיובית והשלילית שאתם מכירים; ולפיכך לעיתים התנהגותו בלתי-צפויה. דומה כי השפעה נטולת-שם זו מהווה תגובת כוח-חלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

הפרוטונים הטעונים והנויטרונים הבלתי-טעונים של גרעין האטום מוחזקים יחדיו באמצעות פעולת הגומלין של המזוטרון, חלקיק חומר הכבד פי 180 מן האלקטרון. לולא סידור זה, המטען החשמלי שאותו נושאים הפרוטונים היה מפצל את גרעין האטום.

באופן שבו האטומים בנויים, לא כוחות כבידה ולא כוחות חשמליים היו יכולים להחזיק את הגרעין יחד. כוליותו של הגרעין נשמרת הודות לפעולת הלכידות ההדדית של המזוטרון, אשר מסוגל להחזיק יחד חלקיקים טעונים וחלקיקים לא-טעונים הודות לעוצמה גבוהה יותר של כוח-מסה, ובשל התפקוד הנוסף הגורם לפרוטונים ולנויטרונים להחליף מקום ללא-הרף. המזוטרון גורם למטען החשמלי של חלקיקי הגרעין להיזרק ללא-הרף הלוח ושוב בין הפרוטונים לבין הנויטרונים. בחלק אינפיניטסימאלי של שנייה, חלקיק גרעין נתון הינו פרוטון טעון ובחלק השנייה שלאחריו נויטרון לא-טעון. והתחלפויות אלה במצבי האנרגיה מתרחשות במהירות כה גבוהה ובלתי-תיאמן עד אשר נשללת מן המטען החשמלי כל אפשרות של תפקוד כהשפעה מפצלת. וכך פועל המזוטרון כחלקיק "נשא-אנרגיה" התורם תרומה עצומה ליציבות גרעין האטום.

נוכחותו ותפקודו של המזוטרון מסבירים גם חידה אטומית נוספת. כאשר אטומים מתנהגים באופן רדיואקטיבי, הם פולטים כמות אנרגיה גבוהה בהרבה מן המצופה. עודף קרינה זה מקורו בשבירתו של המזוטרון "נשא האנרגיה", אשר הופך בכך לאלקטרון רגיל. התפרקות המזוטרונים מלווה גם בפליטת חלקיקים מסוימים קטנים ולא-טעונים.

מסמך 42

המזוטרון מסביר תכונות לכידות מסוימות של גרעין האטום, ואולם הוא איננו האחראי להתלכדותם של פרוטונים זה עם זה ואף לא להידבקותם של הנויטרונים זה לזה. הכוח הפרדוקסאלי ורב-העוצמה של הלכידות הכולית של האטום הינו צורת אנרגיה אשר טרם נתגלתה באורנטיה.

המזוטרונים הללו מצויים בשפע בקרני החלל אשר פוגעות ללא-הרף בפלנטה שלכם.

9. הפילוסופיה הטבעית

הדת איננה לבדה בנטייתה לעבר הדוגמה; הפילוסופיה הטבעית נוטה לדוגמטיות באותה המידה. כאשר מורה-דת ידוע הסיק שהמספר שבע הינו מספר יסודי ביקום משום שבראש האדם מצויים שבעה פתחים, אילו ידע יותר כימיה, היה עשוי להציע אמונה מעין זו בהתבסס על תופעות-אמת בעולם הפיזי. על-אף המופע האוניברסאלי של אנרגיה, המתבסס על המערכת העשרונית, בכל היקומים הפיזיים של הזמן והמרחב נוכחת-תמיד התזכורת למציאות של הארגון האלקטרוני בעל שבעת ההיבטים של קדם-החומר.

המספר שבע הוא בסיסי ליקום המרכזי ולמערכת הרוחנית שבה טבועים שידורי האופי, ואולם המספר עשר, והמערכת העשרונית, הינם אינהרנטיים לאנרגיה, לחומר ולבריאה החומרית. אף-על-פי-כן, העולם האטומי אכן מציג מאפיינים מחזוריים מסוימים החוזרים על-עצמם בקבוצות של שבע – כעין סימן לידה שאותו נושא עולם החומר הזה כעדות למקורו הקדום אשר ברוח.

התמדה זו במבנה יצירתי בעל שבעה היבטים מודגמת בתחום הכימיה כחזרה על תכונות פיזיות וכימיות דומות בקבוצות מובחנות של שבע, זאת כאשר היסודות הבסיסיים מסודרים בהתאם לסדר משקלם האטומי. כאשר היסודות הכימיים של אורנטיה מסודרים כך בשורה, כל איכות נתונה, או כל תכונה נתונה, נוטה לחזור על עצמה בקפיצות של שבע. שינוי מחזורי זה בקפיצות של שבע נוטה לחזור על עצמו בשיעור הולך ופוחת בכלל הטבלה הכימית, אך הוא ניכר באופן המובחן ביותר בקבוצות האטומיות המוקדמות, או הקלות יותר. כאשר מתחילים ביסוד כלשהו, ולאחר שמבחינים בתכונה אחת בו, איכות זו תשתנה בעבור ששת היסודות הבאים; ואולם עם הגיענו ליסוד השמיני, תכונה זו נוטה להופיע מחדש. במילים אחרות, היסוד הכימי הפעיל השמיני דומה ליסוד הראשון, התשיעי דומה לשני, וכך הלאה. עובדה שכזו, השייכת לעולם הפיזי, מצביעה ללא ספק על המבנה בעל שבעת ההיבטים של האנרגיה הקדמונית ומעידה על המציאות הבסיסית של המגוון בעל שבעת ההיבטים של בריאות הזמן והמרחב. עוד ראוי כי ישית האדם ליבו לעובדה שקיימים שבעה צבעים בספקטרום הטבעי.

ואולם, לא כל ההשערות של הפילוסופיה הטבעית הינן תקפות; כך לדוגמה, האתר ההיפותטי, המייצג ניסיון רב-תושייה של האדם לאחד את בורותו בנוגע לתופעות החלל. הפילוסופיה של היקום איננה יכולה להסתמך על תצפיות מדעיות לכאורה. לולא ניתן היה לצפות בשינוי מעין זה, המדען היה נוטה לדחות על סף את האפשרות שמתוך הגולם יגיה פרפר.

היציבות הפיזית, יחד עם האלסטיות הביולוגית, מצויה בטבע אך ורק בשל תבונתם הקרובה-לאינסופית של אדריכלי האב של הבריאה. שום דבר פחות מאשר בינה טרנסצנדנטאלית לעולם לא יכול היה לעצב יחידות חומר אשר הן בה בעת גם כה יציבות וגם בעלות גמישות כה יעילה.

10. מערכות האנרגיה האוניברסאליות הלא-רוחניות (מערכות הדעת החומרית)

הסחף האינסופי של המציאות הקוסמית היחסית, מן המוחלטות של המונטה של פרדיס ועד למוחלטות של עוצמת החלל, מעיד על התפתחויות מסוימות ביחסים במציאויות הלא-רוחניות של המקור והמרכז הראשון – אותן מציאויות אשר מסתתרות בעוצמת החלל, מתגלות במונטה, ומתגלות ארעית ברמות הקוסמיות שביניהן. מחזור האנרגיה הנצחי הזה, בהיותו מעגל בתוך אבי היקומים, הינו מוחלט, ובהיותו מוחלט לא ניתן להרחיבו, לא בעובדות ולא בערכים; ואף-על-פי-כן, גם כעת – כתמיד – האב הקדמון מתממש-בעצמו מתוך מרחב גדל-לעולם של זמן-מרחב, של

מסמך 42

התעלות מעל לזמן-מרחב ושל משמעויות זמן-מרחב, זירה של מערכות-יחסים משתנות שבה אנרגיית-החומר נתונה באופן הולך וגובר תחת שליטת הרוח החיה והאלוהית באמצעות המאמץ ההתנסותי של דעת אישית וחיה.

האנרגיות האוניברסאליות הלא-רוחניות מתארגנות-מחדש – ברמות שונות – במערכות החיות של הדעת של אלו-שאינם-בוראים, אשר חלק מסוים מהן ניתן לתאר באופן הבא:

1. *דעת של קדם-רוחות-מסייעות*. רמת דעת זו איננה-מתנסה ובעולמות המיושבים היא נסעדת בידי בקרי המאסטר הפיזיים. זוהי דעת מכאנית, זהו האינטלקט אשר לא-ניתן-ללמדו של צורות החיים החומריים הפרימיטיביות ביותר, ואולם הדעת אשר לא-ניתן-ללמדה פועלת ברמות רבות מלבד זאת של החיים הפלנטאריים הפרימיטיביים.

2. *רוחות מסייעות-דעת*. זהו הסעד של רוח האם של יקום מקומי, הפועלת באמצעות שבע רוחותיה מסייעות-הדעת על רמת הדעת החומרית הנלמדת (הרמה הלא-מכאנית). ברמה זו מתנסה הדעת החומרית: כאינטלקט תת-אנושי (חייתי) בחמש הרמות הראשונות של המסייעות; כאינטלקט אנושי (מוסרי) בשבע הרמות של המסייעות; וכאינטלקט על-אנושי (אמצעיוני) בשתי הרמות האחרונות של המסייעות.

3. *דעות מורונטיות מתפתחות* – תודעתן המתרחבת של אישיותות מתפתחות בנתיבת ההרקעה של היקום המקומי. זהו המתת של רוח האם של היקום המקומי בשיתוף הבן הבורא. רמת דעת זו מרמזת על הארגון של כלי החיים מן הסוג המורונטי, סינתזה בין החומרי לרוחני המבוצעת על-ידי מפקחי הכוח המורונטיים. הדעת המורונטית מתפקדת באופן משתנה בתגובה ל-570 רמות החיים המורונטיות, וברמות ההישג הגבוהות יותר מגלה יכולת הולכת וגדלה להתחבר לדעת הקוסמית. זהו הנתיב האבולוציוני של יצורים בני-תמותה, ואולם הדעת מן הטיפוס הלא-מורונטי אף מוענקת על-ידי בן יקום ורוח יקום לילדיהן הלא-מורונטיים של הבריאות המקומיות.

4. *הדעת הקוסמית*. זוהי הדעת המגוונת בעלת שבעת ההיבטים של הזמן והמרחב, אשר כל אחד משלביה נסעד בידי אחת משבע רוחות האב של שבעת יקומי העל. הדעת הקוסמית חובקת את כלל רמות הדעת הסופיות ומתאמת באופן התנסותי את רמות האלוהות-ההתפתחותית של הדעת העליונה, ובאופן טרנסצנדנטאלי את רמות הדעת הקיומיות של הדעת המוחלטת – המעגלים הישירים של הפועל האחד.

הדעת בפרדיס הינה מוחלטת; בהאווה, היא מוחלטתופית; ובאורונטון – סופית. דעת תמיד מרמזת על הנוכחות והפעילות של סעד חי בנוסף למערכות אנרגיה שונות, והדבר נכון בעבור כל הרמות וכל סוגי הדעת. ואולם, מעבר לדעת הקוסמית, הופך תיאור מערכות היחסים של הדעת ושל אנרגיה לא-רוחנית לקשה יותר ויותר. הדעת של האווה הינה תת-מוחלטת אך על-אבולוציונית; בהיותה קיומית-התנסותית היא קרובה יותר לרמה המוחלטתופית מכל מושג אחר שהתגלה לכם. הדעת של פרדיס מצויה מעבר להבנה האנושית; היא קיומית, לא-מרחבית ולא-זמנית. ואף-על-פי-כן, על כל רמות הדעת האלה מאפילה הנוכחות האוניברסאלית של הפועל האחד – אחיזת כבדת-הדעת של אל הדעת אשר בפרדיס.

11. מנגנונים אוניברסאליים

בעת שהיננו מעריכים ומכירים בדעת, שומה עלינו לזכור שהיקום איננו מכני ואף איננו קסום; הוא הינו יצירה של דעת ומנגנון של חוקים. ואולם, בעוד שמבחינה פרקטית חוקי הטבע פועלים במה שנדמה כמחוזות הדואליים של הפיזי ושל הרוחני, לאמיתו של דבר חד הם. המקור והמרכז הראשון הינו הגורם הראשוני של כלל החומר, ובה בעת האב הראשון והסופי של כל הרוחות. ביקומים שמחוץ-להאווה מופיע אב פרדיס באופן אישי אך ורק כאנרגיה טהורה וכרוח טהורה – בדמות מכוונני המחשבה ורסיסים דומים אחרים.

מנגנונים אינם שולטים באופן מוחלט בבריאה בכללותה; יקום היקומים בכללותו מתוכנן בידי דעת, עשוי בידי דעת ומנוהל בידי דעת. ואולם, המנגנון האלוהי של יקום היקומים הינו מושלם

מסמך 42

לגמרי מכדי שהשיטות המדעיות של דעתו הסופית של האדם תוכלנה להבחין אפילו בקמצוץ מעליונותה של הדעת האינסופית. זאת מכיוון שדעת בוראת, שולטת ומקיימת זו איננה חומרית ואף איננה דעת של יצור; היא הינה דעת-של-רוח הפועלת מתוך רמות הבורא של המציאות האלוהית וכן.

היכולת להבחין ולגלות את הדעת שבמנגנוני היקום תלויה באופן מוחלט ביכולת, בהיקף, ובקיבולת של הדעת החוקרת אשר עוסקת במשימת התבוננות שכזו. דעות של זמן-מרחב, אשר מאורגנות מקרב האנרגיות של זמן ומרחב, כפופות למנגנוני הזמן והמרחב.

הכבידה והתנועה האוניברסאליות הינן שתי פנים תאומות של מנגנון הזמן-מרחב הלא-אישי של יקום היקומים. הרמות של תגובת הכבידה לרוח, לדעת ולחומר הינן עצמאיות למדי מן הזמן, ואולם רק רמות הרוח האמיתיות של המציאות הינן עצמאיות מהמרחב (בלתי-מרחביות). רמות הדעת הגבוהות יותר של היקום – הרמות של דעת-רוח – עשויות אף הן להיות בלתי-מרחביות, ואולם הרמות של הדעת החומרית – כדוגמת הדעת האנושית – מגיבות לפעולות הגומלין של הכבידה האוניברסאלית, ומאבדות תגובה זו רק ביחס למידת הזדהותן עם הרוח. רמות המציאות הרוחניות מוכרות על-ידי תכולת הרוח שלהן, והרוחניות בזמן ובמרחב נמדדת ביחס הפוך לתגובה לכבידה הקווית.

תגובה לכבידה קווית הינה אמת מידה כמותית של אנרגיה לא-רוחנית. כלל המסה – האנרגיה המאורגנת – כפופה לאחיזה זו, למעט האופן שבו פועלים עליה תנועה ודעת. כבידה קווית הינה הכוח המלכד קצר-הטווח של המאקרו-קוסמוס, בדומה, במידת-מה, לכך שהכוחות המלכדים הפנים-אטומיים הינם הכוחות קצר-הטווח של המיקרוקוסמוס. אנרגיה פיזית שהפכה לחומר, המאורגנת כמה שמכונה חומר, איננה יכולה לחצות את החלל מבלי לחולל תגובת כבידה קווית. אף כי תגובת כבידה שכזו עומדת ביחס ישר למסה, היא מותאמת על-ידי החלל המתווך כך שהתוצאה הסופית אינה עולה על קירוב גס של מה שמבוטא כהיפוכו של ריבוע המרחק. בסופו של דבר, כובש החלל את הכבידה הקווית בשל נוכחותו בו של השפעות אנטי-כבידה של כוחות על-חומריים רבים הפועלים על-מנת לנטרל את פעולת הכבידה ואת כל התגובות כלפיה.

לעולם נוטים מנגנונים קוסמיים מורכבים ביותר וכאלה הנדמים כאוטומטיים-מאוד להסתיר את נוכחות הדעת אשר יצרה, או בראה, אותם, מפני כלל התבוננות המצויות ברמה נמוכה הרבה יותר מאשר הרמה האוניברסאלית של הטבע והיכולת של המנגנון עצמו. לפיכך, בלתי-נמנע הוא שבעבור הסדרים הנמוכים יותר של היצורים יידמו המנגנונים האוניברסאליים הגבוהים יותר כחסרי-דעת. יוצא-מן-הכלל היחיד למסקנה שכזו יהיה השתמעות קיומה של דעת בתופעה המדהימה של יקום הנדמה כמחזיק-את-עצמו – ואולם זוהי סוגיה פילוסופית יותר מאשר סוגיה של התנסות בפועל.

מכיוון שדעת מתאמת את היקום, לא קיימת יציבות במנגנונים. התופעה של אבולוציה מדורגת הנלווית לתחזוקה-עצמית קוסמית הינה אוניברסאלית. הקיבולת האבולוציונית של היקום הינה בלתי-נדלית באינסופיות של הספונטניות. התקדמות לעבר אחדות הרמונית, סינתזה התנסותית צומחת, המתווספת על-גבי מורכבות גדלה-לעולם של מערכות יחסים, תוכל להיווצר אך ורק על-ידי דעת בעלת תכלית ושולטת.

ככל שהדעת האוניברסאלית הקשורה לכל תופעה שהיא ביקום גבוהה יותר, כך יקשה על סוגי הדעת הנמוכים יותר לגלותה. ומכיוון שהדעת של המנגנון האוניברסאלי הינה דעת-רוח יצירתית (ואפילו הדעת של האינסופי), לעולם היא לא תוכל להתגלות או להיות מובחנת על-ידי רמות הדעת הנמוכות יותר של היקום, וקל וחומר על-ידי הדעת הנמוכה ביותר מכול, זו האנושית. הדעת החייתית המתפתחת, אף כי מטבעה הינה שואפת-אל, איננה יודעת-אל מטבעה ובזכות-עצמה.

12. תבנית וצורה – עליונות הדעת

האבולוציה של מנגנונים מעידה ומצביעה על נוכחותה המוסתרת ועל עליונותה של דעת יצירתית. יכולתו של האינטלקט של בן התמותה להגות, לתכנן וליצור מנגנונים אוטומטיים מדגימה את

מסמך 42

איכויותיה העליונות, היצירתיות והתכליתיות של דעת האדם כהשפעה השליטה על הפלנטה. הדעת לעולם שואפת אל עבר:

1. היצירה של מנגנונים חומריים.
2. הגילוי של מסתורין חבויים.
3. החקירה של מצבים מרוחקים.
4. הגיבוש של מערכות מנטאליות.
5. ההישג של מטרות של תבונה.
6. ההישג של רמות רוח.
7. ההגשמה של יעודים אלוהיים – עליונים, מרביים ומוחלטים.

הדעת תמיד יצירתית. מתת הדעת של יחיד – בעל-חיים, בן-תמותה, בן-מורונטיה, מרקיע רוח, או זה אשר-הפך-לסופיון – תמיד מסוגלת ליצור גוף הולם וראוי בעבור הזהות של היצור החי. ואולם, תופעת נוכחות אישיות או התבנית של זהות, ככזו, איננה מופע של אנרגיה, בין שהיא אנרגיה פיזית, אנרגיה של דעת או של רוח. צורת האישיות הינה ההיבט התבניתי של הוויה חיה; היא מעידה על התארגנות האנרגיה, ובשעה שמתווספים אליה חיים ותנועה, זהו מנגנון הקיום של היצור.

אפילו להוויות רוח יש צורה, וצורות רוח אלה (תבניות) הינן אמיתיות. אפילו לסוגים הגבוהים ביותר של אישיות רוח יש צורה – יש להן נוכחות אישית המקבילה בכל מובן לזו של גופים בני-תמותה באורונטיה. כמעט לכל ההוויות שניתן להיתקל בהן בשבעת יקומי העל יש צורה. ואולם, קיימים מספר יוצאי-דופן לכלל זה: נדמה כי למכוונני-המחשבה אין צורה עד לאחר ההתכה עם הנשמות השורדות של בני התמותה הנלווים להם. גם לשליחים הבודדים, לרוחות השילוש בעלות ההשראה, לסייעים האישיים של הרוח האינוסופית, לשליחי הכבידה, לרשמים הטורנסצנדנטאליים ולהוויות מסוימות אחרות אין צורה אשר ניתן לגלותה. ואולם, אלו מאפיינים את יוצאי-הדופן המעטים; לרוב רובם צורות אישיות אמיתיות, צורות אופייניות באופן יחידני אשר ניתן להכירן וליזהותן באופן אישי.

החיבור בין הדעת הקוסמית לבין סעד הרוחות מסייעות-הדעת מפתח מקדש פיזי הולם בעבור בן האדם המתפתח. באופן דומה, הדעת המורונטית מייצרת באופן יחידני צורה מורונטית בעבור כל השורדים המורונטיים. וכפי שגופו של בן התמותה הינו אישי ואופייני לכל בן-אנוש, כך גם הצורה המורונטית תהא יחידנית ביותר ותאפיין כראוי את הדעת היצירתית השולטת בה. שתי צורות מורונטיות כלשהן לא תהיינה דומות יותר זו לזו מאשר שני גופים אנושיים כלשהם. מפקחי הכוח המורונטיים מבקשים, והשרפים הממונים מספקים את החומר המורונטי הבלתי-מובחן אשר באמצעותו יכולים החיים המורונטיים להתחיל לפעול. ולאחר החיים המורונטיים, יימצא שבאותה מידה גם הצורות הרוחניות הינן מגוונות, אישיות ומאפיינות את דעת-הרוח השוכנת בהן.

בעולם של חומר אתם חושבים על הגוף כעל מה שיש לו רוח, ואולם אנו מתייחסים לרוח ככזו שיש לה גוף. העיניים החומריות הינן אכן חלונות הנשמה אשר נולדה-מן-הרוח. הרוח הינה האדריכלית, הדעת הינה הבנאית והגוף הינו הבניין החומרי.

אנרגיות פיזיות, אנרגיות של דעת ואנרגיות של רוח, ככאלה ובמצביהן הטהורים, אינן פועלות באופן מלא כמציאויות של היקומים המופעיים. בפרדיס, שלושת האנרגיות האלה מתאמות, בהאווה הן הינן מתואמות, בעוד שברמות הפעילות הסופית ביקום היננו חייבים להיתקל בכל מנעד העליונות: זו של החומר, זו של הדעת וזו של הרוח. במצבים לא-אישיים בזמן ובמרחב, נדמה כי האנרגיה הפיזית היא זו השלטת, ואולם נראה גם שככל שדעת הרוח מתקרבת לתכלית

מסמך 42

האלוהית ולפעולה עליונה, כך הופך ההיבט הרוחני לעליון; ושבִּרְמָה המְרִבִּית עשויה דעת הרוח להפוך לשלטת כמעט לחלוטין. ברמה המוחלטת, הרוח עליונה בוודאות. ומשם, דרך מחזות הזמן והמרחב, בכל מקום שבו נוכחת מציאות רוח אלוהית, וכל אימת שפועלת דעת-רוח אמיתית, תמיד נוטה להיווצר משלים חומרי או פיזי לאותה מציאות של רוח.

הרוח הינה המציאות הבוראת; המשלים הפיזי הינו השיקוף בזמן ובמרחב של המציאות הרוחנית, ההשלכה הפיזית של פעולתה היצירתית של דעת-רוח.

הדעת שולטת בחומר בכלל היקום, ואפילו כאשר היא הופכת תגובתית לשליטתה האולטימטיבית של הרוח. ואצל האדם בן התמותה, רק אותה דעת אשר מכפיפה עצמה מרצונה החופשי להכוונת הרוח יכולה לקוות לשרוד את הקיום בן התמותה בזמן-מרחב כילד אלמותי של עולם הרוח הנצחי של העליון, המרבי והמוחלט: האינסופי.

[הוצג על-ידי שליח רב-עוצמה המשרת בנבאדון ועל-פי בקשתו של גבריאל.]